

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het Ministerie van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (LNV), alsmede het Ministerie van Financiën, afdeling Rijksvastgoed- en ontwikkelingsbedrijf (RVOB, voorheen Domeinen), zijn aanvraag om een gedeelte van het Noordzeegebied binnen de 12-mijls wateren te pachten voor de mosselzaadinvang hebben afgewezen en dat de desbetreffende instanties daarbij naar elkaar hebben verwezen zonder verzoeker adequaat te informeren over waar hij zijn pachtaanvraag voor mosselpercelen in moest dienen.

Tevens klaagt verzoeker over de lange behandelingsduur van zijn aanvraag door de beide ministeries.

Feiten

1. Verzoeker is al jaren werkzaam in de visserij en met name in de mosselzaadvangst. Hij startte in 1979 met de mosselhangcultuur in de Waddenzee; daarbij hangen mosselen aan touwen in de waterkolom en worden deze opgekweekt tot consumptiemosselen. In het kader van ontwikkelingssamenwerking werkte verzoeker ook in de visserij in het buitenland. In 1992 introduceerde verzoeker de methode voor mosselzaadinvang in de Waddenzee, aldus verzoeker.

Mosselzaadinvang

Mosselzaad is de grondstof voor de mosselkweek. In het voorjaar legt een mossel miljoenen eieren. De larven zweven eerst vrij in het plankton en vestigen zich op een geschikte plek. Als ze zijn uitgegroeid tot een mosseltje van één tot twee centimeter spreekt men van mosselzaad. Dit zaad wordt later weer uitgezet op percelen waar de mosselen verder kunnen groeien tot consumptiemosselen.

Het invangen van mosselzaad, vanuit de waterkolom, met behulp van zogenaamde mosselzaadvanginstallaties (MZI's) is een productiemethode die een bijdrage kan leveren aan meer duurzame mosselvisserij. De mosselzaadvisserij vindt in principe tweemaal per jaar plaats, in het voor- en najaar. Die in het voorjaar is over het algemeen het belangrijkste. Men vist dan drie tot vijf weken lang. In het najaar duurt de visperiode slechts enkele dagen.

2. Verzoeker wil zich graag bezighouden met innovatieve mosselvisserij. Hij pleit ervoor om de mosselzaadvangst op open zee te laten plaatsvinden. Sinds december 2003 is verzoeker bezig met de voorbereidingen voor een innovatief project.

Verzoekers bedoeling was om voordat hij zou beginnen met zijn experimenten met het invangen van mosselzaad een pachtovereenkomst voor de lange termijn te sluiten met de

bevoegde overheidsinstantie, dit vanwege de grote investeringen die gedaan moeten worden.

3. In 2005 heeft verzoeker een ontheffing van het verbod om te vissen van het Ministerie van LNV gekregen voor zijn project 'het experimenteren met een nieuwe methode voor mosselzaadinvang op open zee met een installatie bestaand uit verankerd vistuig'. Deze ontheffing was - na enige verlengingen daarvan - geldig tot en met uiterlijk 31 december 2008.

4. Op 14 mei 2007 diende verzoeker bij het Ministerie van LNV een aanvraag in om een gedeelte van het Noordzeegebied binnen de 12-mijlszone te pachten voor de mosselzaadinvang. Verzoeker diende deze aanvraag in bij het Ministerie van LNV, omdat de directie Domeinen, regio Zwolle, van het Ministerie van Financiën (Directie Domeinen) hem telefonisch had meegedeeld dat hij deze aanvraag bij het Ministerie van LNV moest indienen. Bij beslissing van 21 juli 2007 wees het ministerie de aanvraag af, een bezwaarprocedure volgde. Op 12 juni 2008 verklaarde het Ministerie van LNV de bezwaren van verzoeker ongegrond en vermeldde onder meer in die beslissing dat het (ver)pachten van zeepercelen/waterkolommen een privaatrechtelijke aangelegenheid is, die buiten de behandeling van deze bezwaarprocedure viel. Directie Domeinen van het Ministerie van Financiën was de gerechtigde instantie om het gebied in pacht uit te geven. In die beslissing stond ook vermeld dat ingeval verzoeker voor langere termijn een gebied in de Noordzee zou kunnen pachten zoals verzoeker wenste, dit niet betekende dat daarmee de noodzaak van het beschikken over (o.a.) een Wet beheer Rijkswaterstaatwerken (Wbr)-vergunning was komen te vervallen.

5. Naar aanleiding van de mediation die gedurende de bezwaarprocedure had plaatsgevonden, had verzoeker zijn aanvraag om te pachten in mei 2008 ook verstuurd naar de Directie Domeinen. Omdat verzoeker hierop geen reactie ontving, nam hij in december 2008 opnieuw contact op met Domeinen. Toen hij in januari 2009 nog geen reactie had gekregen op zijn verzoek, wendde verzoeker zich tot de Nationale ombudsman.

6. In de tussentijd was er tussen verzoeker en het Ministerie van LNV nog meerdere malen e-mailcontact over zijn pachtaanvraag. Daarbij stelde hij ook vragen over (de uitleg van) het Koninklijk Besluit 319 van 25 mei 1987 (hierna: KB, zie Achtergrond).

In een e-mailbericht van 21 november 2008 raadde een medewerker van het Ministerie van LNV verzoeker aan om bij Domeinen aan te dringen op duidelijkheid en een spoedige reactie op zijn pachtverzoek. In een e-mailbericht van december 2008 aan verzoeker gaf een andere medewerker van het Ministerie van LNV onder meer aan dat de Directie Visserij geen pachtcontracten aangaat op de Noordzee en dat LNV geen schriftelijke toestemmingen voor welk visrecht dan ook verleent op de Noordzee, noch verhuurt LNV percelen voor de aquacultuur. Wellicht dat dit in de toekomst zou gaan veranderen in het

kader van het project Aquacultuur op open zee. Het KB gaf geen uitsluitsel over de vraag wie bevoegd was om privaatrechtelijke pachtvereenkomsten af te sluiten, aldus LNV.

Directie Domeinen zou gaan uitzoeken of het Ministerie van LNV de privaatrechtelijke bevoegdheid overgedragen zou hebben gekregen van Domeinen. Volgens LNV gold dat niet voor de Noordzee, maar dat zou worden nagegaan door Domeinen. De medewerker gaf ook in dit e-mailbericht aan dat ook al zou Directie Visserij met verzoeker een pachtvereenkomst kunnen afsluiten, dat dit op dit moment niet zou gebeuren. Zeker niet voor een lange periode zoals verzoeker wilde. Eerst zou bekeken moeten worden of het houden van een MZI op de open zee technisch, economisch en ecologisch haalbaar was.

7. Op 20 februari 2009 ontving verzoeker een schriftelijke reactie van de Directie Domeinen. Hierin stond dat Domeinen met verzoeker een privaatrechtelijke gebruiksovereenkomst kon sluiten zodra verzoeker de publiekrechtelijke vergunning of ontheffing zou hebben om op de door hem aangegeven locaties vanginstallaties te plaatsen en te exploiteren. Alsdan zou de regionale directie Domeinen West met verzoeker overleggen onder welke voorwaarden deze gebruiksovereenkomst met verzoeker zou kunnen worden gesloten. Omdat verzoeker had aangegeven op dit moment niet te beschikken over een vergunning of ontheffing kon er niet op zijn verzoek worden ingegaan.

8. Naar aanleiding van verzoekers klacht vond op 19 oktober 2009 een overleg plaats op het Bureau Nationale ombudsman. Het doel van deze bijeenkomst was onder meer om duidelijkheid te verschaffen over de verschillende procedures ten aanzien van verzoekers pachtaanvraag. Daarbij is gekeken naar waar het probleem lag en hoe in de toekomst verzoekers aanvraag behandeld zou kunnen worden. Vertegenwoordigers van de Directie Vastgoed (DV) van het RVOB van het Ministerie van Financiën (voorheen Domeinen) waren hierbij aanwezig; een inhoudsdeskundige medewerker van het Ministerie van LNV was verhinderd om de bijeenkomst bij te wonen.

Tijdens deze bijeenkomst kwam onder meer de vraag aan de orde wie de bevoegde instantie was om pachtvereenkomsten te sluiten (hierbij werd gesproken over de uitleg van het KB). De medewerkers van RVOB gaven toen aan dat wanneer zou vaststaan dat een MZI een vistuig was, LNV in dat geval het bevoegde ministerie zou zijn om pacht-(gebruiks)overeenkomsten af te sluiten. Omdat een inhoudsdeskundige van LNV niet aanwezig kon zijn, stelde de Nationale ombudsman (onder meer over de uitleg van het KB) schriftelijk aanvullende vragen aan de minister van LNV.

VISIE MINISTER VAN LNV

1. Zoals het KB aangeeft, oefent de minister van LNV de beheerstaak uit over de visserij. Voor de zeevisserij, dat wil zeggen het vissen in de visserijzone waaronder ook de 12-mijlszone, is - in tegenstelling tot bijvoorbeeld de kustvisserij - geen privaatrechtelijke toestemming van de Staat vereist. Het aangaan van gebruiks(pacht)overeenkomsten voor

delen van de Noordzee maakt dus geen deel uit van de beheerstaak over de visserij. Ook voor 1987 maakte het aangaan van pachtovereenkomsten voor delen van de Noordzee geen deel uit van de beheerstaak over de visserij. Met het KB is deze bevoegdheid dan ook niet overgedragen aan de minister van LNV.

Een MZI is een vistuig. De vraag of een MZI een vistuig is, bleek in dit verband echter niet relevant te zijn. Volgens de minister wil verzoeker namelijk niet met een vissersvaartuig op mosselzaad vissen in de 12-mijlszone, maar wil hij het exclusieve gebruik van een deel van de Noordzee om daar een MZI te installeren. Een MZI is een plaatsgebonden en aan de grond bevestigde of verankerde installatie. Ondernemingen die een bouwwerk in zee willen plaatsen moeten hiervoor een gebruiks- of erfpachtovereenkomst sluiten met het vroegere Domeinen, nu het RVOB.

2. Op de vraag of het Ministerie van LNV mogelijkheden zag om verzoeker te betrekken bij de beleidsontwikkeling van de MZI's gezien zijn jarenlange ervaring, gaf de minister aan hiervoor geen mogelijkheden te zien. Bij de ontwikkeling van beleid worden sector- en belangenorganisaties zo veel mogelijk betrokken, via deze organisaties kunnen individuele personen ideeën inbrengen en invloed uitoefenen. Ook zijn er geen mogelijkheden om verzoeker te betrekken bij het beleid met betrekking tot MZI's in de kustwateren, omdat dit project in oktober 2009 is afgerond. Ten aanzien van de MZI's op open zee ziet de minister ook geen mogelijkheden. In 2008 hebben TNO en Imares in opdracht van LNV de mogelijkheden van aquacultuur op open zee reeds verkend. De conclusie van deze haalbaarheidsstudie was dat aquacultuur op open zee in principe technisch mogelijk is, maar dat dit het best door een consortium van kapitaalkrachtige bedrijven ondernomen kan worden. Mede gezien de financiële crisis zijn er op dit moment geen gegadigden voor een dergelijk consortium.

3. De relatief lange behandelingsduur van de behandeling van de pachtaanvraag van verzoeker hield volgens het Ministerie van LNV voornamelijk verband met de complexiteit en de onderlinge verwevenheid van de procedures.

VISIE MINISTER VAN FINANCIËN

1. De minister is van mening dat in de situatie van verzoeker sprake is van een verzoek om een privaatrechtelijk exclusief gebruik binnen de 12-mijlszone die deel uitmaakt van Staatseigendom (zeebodem en/of daarop rustende waterkolom gesitueerd). In dat geval is het RVOB bevoegd om een persoonlijk of zakelijk gebruiksrecht overeen te komen respectievelijk te vestigen.

2. De uitleg van het KB, de betrokkenheid van twee bevoegde instanties (de ministers van LNV en van Financiën) en het daaruit voortvloeiende naast elkaar bestaan van een publiek- en privaatrechtelijke spoor, hebben bijgedragen aan het complexe karakter van deze casus en de lange behandelingsduur hiervan. De minister is van mening dat dit

onverlet laat dat verzoeker op een meer adequate wijze vanuit RVOB over de voortgang van deze kwestie had behoren te worden geïnformeerd, waarvoor de minister zijn verontschuldiging aan verzoeker aanbiedt.

GEZAMENLIJKE VISIE MINISTER VAN LNV EN FINANCIËN OVER DE TE VOLGEN PROCEDURE

1. De beide ministers lieten weten dat de procedure die verzoeker ten aanzien van zijn aanvraag moet volgen als volgt is.

Het pachtverzoek van verzoeker moet in het privaatrechtelijke spoor worden gericht aan het RVOB/DV. Het RVOB sluit alleen overeenkomsten met ondernemingen die over de juiste publiekrechtelijke vergunningen beschikken voor de exploitatie van de mosselzaadinvanginstallatie(s).

2. Voor de invang van mosselzaad in de exclusieve 12-mijlszone is op grond van artikel 17, onderdeel b, van de Uitvoeringsregeling visserij een vergunning op grond van de Visserijwet vereist. Op grond van de Waterwet (voorheen artikel 2 van de Wbr) is een vergunning vereist voor het plaatsen van een werk in een Rijkswaterstaatwerk (een watervergunning). Afhankelijk van de locatie is mogelijk een vergunning op grond van de Natuurbeschermingswet 1998 vereist.

3. Voor de aanvraag van een Natuurbeschermingswetvergunning en een Visserijwet-vergunning voor een MZI is een gecombineerd aanvraagformulier ontwikkeld. Dit formulier moet bij de afdeling Visserijregelingen van het Ministerie van LNV worden ingediend. Voor de aanvraag van een watervergunning is een zelfstandige aanvraag nodig bij het bevoegde waterdistrict van Rijkswaterstaat of het serviceloket van Rijkswaterstaat.

4. De mogelijkheid van een gecombineerde aanvraag voor alle drie de vergunningen is wel onderzocht. Rijkswaterstaat acht dit echter niet wenselijk. Bij de aanvraag van een watervergunning is ook aanvullende informatie nodig die niet relevant is voor de vergunningen die door de minister van LNV worden uitgegeven. Wel is er intensief contact tussen de afdeling Visserijregelingen en Rijkswaterstaat over de vergunningverlening en zijn beide procedures zijn zoveel mogelijk gestroomlijnd.

VISIE VERZOEKER

1. Verzoeker voelde zich bij zijn pachtaanvraag van het kastje naar de muur gestuurd. Hij klaagde erover dat hij van beide ministeries geen uitsluitsel kreeg over wie de competente autoriteit was om pachtovereenkomsten voor zeepercelen binnen de 12- mijlszone te sluiten. In de beslissing op bezwaar verwees het Ministerie van LNV verzoeker naar het Ministerie van Financiën. Verzoeker was toen echter ook op het spoor gekomen van het KB. Vanwege de inhoud van dit KB twijfelde verzoeker over de verwijzing naar het Ministerie van Financiën. Verzoeker heeft hierover meerdere malen gemaïld met LNV.

2. Na negen maanden ontving verzoeker de reactie van Domeinen dat Domeinen weliswaar bevoegd was om met hem een overeenkomst te sluiten, maar dat hij dan eerst over publiekrechtelijke vergunningen moest beschikken. Verzoeker moest zich dus opnieuw tot het Ministerie van LNV wenden. Verzoeker vertrouwde dit antwoord niet en wilde nu definitief zekerheid hebben over de bevoegde instantie. Daarom stapte hij naar de Nationale ombudsman.

3. Verzoeker vindt het belangrijk dat hij, voordat hij begint met het experimenteren met het invangen van mosselzaad en hiervoor grote investeringen doet, een pachtovereen-

komst sluit voor een lange periode, namelijk een periode van twintig jaar. Volgens verzoeker zijn de huidige MZI-pioniers die niet over gepachte percelen beschikken door het Ministerie van LNV uitgerangeerd. Verzoeker doelt hier op de overgangsregeling die de minister van LNV in augustus 2009 heeft getroffen ten behoeve van de MZI-experimenteerders van het eerste uur. Met deze regeling krijgen de betreffende ondernemers de gelegenheid om nog vier jaar door te gaan (tot en met 2013), waarna zij hun activiteiten moeten beëindigen. Inmiddels is over deze kwestie overleg gaande met de Tweede Kamer die van mening is dat deze overgangsregeling voor de MZI-pioniers niet rechtvaardig is.

4. Verder vindt verzoeker de redenering van de minister van LNV over de visserijzone een rookgordijn om onder de tekst van het KB uit te komen. Volgens verzoeker moet de tekst van het KB worden uitgelegd op de manier zoals de medewerkers van RVOB tijdens de bijeenkomst op het Bureau Nationale ombudsman hadden aangegeven. Die hadden aangegeven dat wanneer zou vaststaan dat een MZI een vistuig was, LNV in dat geval het bevoegde ministerie zou zijn om pacht- (gebruiks)overeenkomsten af te sluiten.

De 12-mijlszone is staatswater en in het KB staat dat het Ministerie van LNV belast is met de beheerstaak over de visserij in de Staatswateren, aldus verzoeker.

De verwijzing van LNV over de verankering van MZI's is volgens verzoeker niet terecht.

5. Volgens verzoeker worden traditionele gebruikers (vissers) op open zee en ook in de 12-mijls zone door de overheid (en ook door de natuurbescherming) buiten spel gezet in tegenstelling tot nieuwe gebruikers zoals windparkhandelaren. Verzoekers poging om van nomadisch, historisch gebruikte visgronden over te schakelen naar een vis-, scheldier- of algenproductie in een private omgeving wordt gefrustreerd door het huidige beleid en regelgeving, ondanks rapporten over innovatief ondernemen.

BEOORDELING NATIONALE OMBUDSMAN

I. Ten aanzien van de informatieverstrekking en het naar elkaar verwijzen

1. Het vereiste van rechtszekerheid houdt in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers jegens overheidsinstanties door die overheidsinstanties worden gehonoreerd.

In het geval dat een burger zich in een complexe zaak tot overheidsinstanties wendt om duidelijkheid te krijgen over waar hij een aanvraag moet indienen, mag een burger van de overheid verwachten dat die de burger de juiste weg wijst.

2. Verzoeker heeft zich meerdere keren tot het Ministerie van LNV en tot de Directie Domeinen van het Ministerie van Financiën gericht om duidelijkheid te krijgen over waar hij zijn pachtaanvraag moest indienen.

In de beslissing op bezwaar van 12 juni 2008 gaf het Ministerie van LNV onder meer aan dat het (ver)pachten van zeepercelen/waterkolommen een privaatrechtelijke aangelegenheid is die buiten de behandeling van de bezwaarprocedure viel. Directie Domeinen van het Ministerie van Financiën was de gerechtigde instantie om het gebied in pacht uit te geven. In de beslissing stond wel nog aan het einde vermeld dat in het geval dat verzoeker voor langere termijn een gebied in de Noordzee zou kunnen pachten zoals verzoeker wenste, dit niet betekende dat daarmee de noodzaak van het beschikken over (o.a.) een Wbr-vergunning was komen te vervallen. Het Ministerie van LNV heeft verzoeker er daarbij echter niet op gewezen dat hij éérst deze vergunning aan moest vragen voordat hij überhaupt ervoor in aanmerking kon komen om met de Directie Domeinen een pachtovereenkomst te sluiten. Omdat verzoeker niet beschikte over de juiste publiekrechtelijke vergunningen, werd verzoekers pachtaanvraag vervolgens afgewezen door Domeinen.

3. Het Ministerie van LNV heeft verzoeker wel geïnformeerd over zijn vragen rond zijn pachtaanvraag, bijvoorbeeld in de e-mailberichten van 21 november 2008 en 8 december 2008, maar niet op een voldoende adequate manier. Directie Domeinen heeft er vervolgens lang over gedaan om verzoeker uitsluitel te geven over zijn pachtaanvraag en heeft hierbij slechts summiere informatie verstrekt aan verzoeker.

De beide ministeries hebben verzoeker onvoldoende adequaat geïnformeerd over de vergunningen waarover verzoeker zou moeten beschikken en welke stappen verzoeker zou moeten ondernemen (en over de kans van slagen van zijn aanvraag).

4. Naar aanleiding van de klacht van verzoeker bij de Nationale ombudsman hebben beide ministeries met elkaar overleg gevoerd over verzoekers klacht en over de uitleg van het KB. Hierbij is inmiddels overeenstemming tussen de ministeries over welk proces verzoeker moet doorlopen ten aanzien van zijn pachtaanvraag. Het had op de weg gelegen van de ministeries om veel eerder met elkaar op deze manier in contact te treden en verzoeker sneller en adequater hierover te informeren, zodat verzoeker niet pas na drie jaar definitief weet waar hij aan toe is.

Het rechtszekerheidsvereiste is daarmee geschonden. De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

Dit geeft de Nationale ombudsman aanleiding een aanbeveling te doen.

II. Ten aanzien van de lange behandelingsduur

1. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat overheidsinstanties slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Dit brengt mee dat ministeries tijdig beslissen over aanvragen en dat zij burgers in verband hiermee ook tijdig informeren, zonder dat burgers zelf meerdere malen moeten aandringen op een reactie.

2. In dit geval heeft verzoeker op 14 mei 2007 een aanvraag om zeepercelen te mogen pachten gedaan bij het Ministerie van LNV (op advies van de directie Domeinen Zwolle, waartoe verzoeker zich in eerste instantie wilde richten). Op 18 mei 2008 richtte verzoeker zich met zijn verzoek tot de Directie Domeinen. Pas negen maanden later, op 20 februari 2009, kreeg verzoeker - nadat hij meerdere malen bij Domeinen had gerappelleerd - te horen dat zijn pachtaanvraag daar alsnog niet in behandeling genomen kon worden, omdat verzoeker niet beschikte over de juiste publiekrechtelijke vergunningen.

3. De ministers hebben aangegeven dat de redenen voor de lange behandelingsduur lagen in de complexiteit en de onderlinge verwevenheid van de procedures.

De minister van Financiën is van mening dat verzoeker op een meer adequate wijze vanuit RVOB over de voortgang van deze kwestie had behoren te worden geïnformeerd.

4. De Nationale ombudsman is met de minister van Financiën van oordeel dat verzoeker inderdaad adequater had moeten worden geïnformeerd over de voortgang van verzoekers pachtaanvraag. Door pas na negen maanden een schriftelijke reactie op verzoekers aanvraag te geven, is door het Ministerie van Financiën gehandeld in strijd met het vereiste van voortvarendheid.

5. Op 12 september 2007 heeft verzoeker bezwaar gemaakt tegen de afwijzing van zijn pachtaanvraag door het Ministerie van LNV. LNV heeft op 12 juni 2008 een beslissing genomen. In totaal heeft het Ministerie van LNV dus negen maanden gedaan over de afhandeling van verzoekers bezwaarschrift.

Het Ministerie van LNV heeft verzoeker na de afwijzing van zijn pachtaanvraag wel steeds tijdig geïnformeerd per e-mail en heeft verzoeker ook tijdig antwoord gegeven op zijn vragen rond zijn pachtaanvraag. Het heeft echter te lang geduurd voordat het Ministerie van LNV verzoeker heeft geïnformeerd over het feit dat verzoeker éérst over publiekrechtelijke vergunningen diende te beschikken voordat hij een pachtovereenkomst kon sluiten met het Ministerie van Financiën.

Het vereiste van voortvarendheid is aldus door beide ministeries geschonden. De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de ministeries van LNV en van Financiën, is: geground ten aanzien van de informatieverstrekking en de verwijzing naar elkaar wegens strijd met het vereiste van rechtszekerheid;

gegrond ten aanzien van de afhandelingsduur van de aanvraag wegens strijd met het vereiste van voortvarendheid.

Aanbeveling

De Nationale ombudsman geeft de minister van LNV en de minister van Financiën in overweging om in het vervolg bij dergelijke complexe zaken waarbij twee bevoegde instanties zijn betrokken en waarbij sprake is van zowel een publiek- als privaatrechtelijk spoor in een vroeg stadium met elkaar om de tafel te gaan zitten en tot afstemming te komen en burgers over het te volgen traject tijdig en adequaat te informeren.

Onderzoek

Op 9 januari 2009 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van heer L. te Hippolytushoef, met een klacht over een gedraging van het Ministerie van LNV en de afdeling Rijksvastgoed- en ontwikkelingsbedrijf van het Ministerie van Financiën.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de ministers van LNV en Financiën, werd een onderzoek ingesteld. Door de Nationale ombudsman werd informatie ingewonnen bij verzoeker en bij het Ministerie van LNV. Door interne omstandigheden heeft de behandeling van de klacht van verzoeker bij de Nationale ombudsman vertraging opgelopen.

Op 19 oktober 2009 vond een overleg plaats op het Bureau Nationale ombudsman waarbij verzoeker en vertegenwoordigers van het Ministerie van Financiën aanwezig waren.

In het kader van het onderzoek werd de ministers van LNV en Financiën verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd aan de ministers een aantal specifieke vragen gesteld.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De ministers van LNV en van Financiën deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Koninklijk Besluit van 25 mei 1987;

Brief van verzoeker aan Directie Domeinen West van 18 mei 2008;

Beslissing op bezwaar, pacht Noordzee, van de minister van LNV van 12 juni 2008;

E-mail van het Ministerie van LNV van 21 november 2008;

E-mail van het Ministerie van LNV van 8 december 2008;

Brief van verzoeker aan Directie Domeinen West van 30 december 2008;

Brief van het Ministerie van Financiën, Directie Domeinen, van 20 februari 2009;

Verzoekschrift aan de Nationale ombudsman van 9 januari 2009;

Brief van de minister van LNV aan de Nationale ombudsman van 27 november 2009;

E-mails van verzoeker aan de Nationale ombudsman van 8 december 2009 en 6 januari 2010;

Eindrapport Mosseltransitie van de commissie Meijer van 3 februari 2010;

Brief van de minister van Financiën aan de Nationale ombudsman van 3 maart 2010.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Staatsblad van het Koninkrijk der Nederlanden

Jaargang 1987

319, Besluit van 25 mei 1987 van de Minister van Justitie, houdende overdracht van de departementale taak met betrekking tot het beheer van de staatswateren

Artikel 1, eerste lid

"1. Onze Minister van Landbouw en Visserij wordt belast met de beheerstaak over de visserij in de staatswateren, voor zover thans opgedragen aan Onze Minister van Financiën, en de taak van beide ministeries wordt dienovereenkomstig gewijzigd."

2009.00244

de Nationale ombudsman